

Phần 3

Hùng Mạnh cho xe dừng lại trước căn phố lô A thuộc dãy nhà mặt tiền chợ.

Anh cười nhẹ nói với Ngọc Diệp:

- Chắc "túp lều lý tưởng" của họ đây rồi.

Ngọc Diệp ngồi trong xe đưa mắt nhìn ra cô cười:

- Thôi đi nhà thơ thần ơi! Phố lâu như vậy mà dám bảo là "túp lều".

- Thì anh phải nói cho đúng sách vở chứ. Nói sai chỉ sợ cô bé cười anh.

Ngọc Diệp thật tình nói:

- Em thì "dốt" hơn anh nhiều làm sao dám cười anh chứ.

- Đừng khiêm tốn nữa. Nhiều lúc anh cũng phải chịu thua em thôi.

Lè lưỡi thật dài, Diệp giương tròn mắt:

- Chà! Hiền dữ ta.

Lòng đầy hân hoan yêu đời, cả hai cười lên rộn rã.

Mở cửa xe cho người yêu bước xuống. Hùng Mạnh bảo:

- Em bấm chuông đi.

Ngọc Diệp e dè:

- Coi chừng không phải thì "quê" lắm.

- Hồi nãy ở bên nhà, em của Thuận đã chỉ rõ số này, lại còn nói ở sát bên cửa hiệu bán sách. Đúng rồi không thể lộn vào đâu được. Mình là dân chợ chứ phải ở quê lên đâu mà em rụt rè dữ vậy.

Nói xong không đợi Diệp, Mạnh nhanh nhẹn đưa tay bấm vào nút chuông điện.

Cánh cửa sắt vừa hé mở, Thuận thò đầu ra giọng vui mừng:

- Mạnh và Diệp đây à?

Rồi tíu tít anh mở rộng cửa ra mời:

- Vào nhà, vào nhà đi hai bạn.

Cúc cũng bước ra mừng rỡ:

- Ủa! Sao hai người biết ở đây mà tìm đến vậy?

Ngọc Điệp vỗ nhẹ lên vai bạn trách:

- Hai người kín miệng ghê, ta và anh Hùng Mạnh phải qua nhà tìm mới được chỉ sang đây đó. Cúc cười, kéo tay bạn:

- Vào Salon ngồi đàng hoàng đã, rồi ta sẽ giải bày sau. Đi Ngọc Điệp, đi anh Mạnh.

Nói xong, Cúc hăm hờ chạy vào nhà trong bung nước ra.

Miệng cười toe toét Cúc mời:

- Nào! Bây giờ hãy uống nước đi. Ta thành thật xin lỗi hai bạn.

Thuận tiếp lời vợ:

- Chuyện dọn sang ở đây cũng đột ngột ngoài dự tính của vợ chồng mình.

Điệp nhìn quanh nhà nói:

- Ở đây là quá êm rồi còn gì.

Xoa hai bàn tay vào nhau. Thuận nhìn hai bạn rồi nói.

- Bà chị họ của mình sang căn phố này định cho thằng con trai mới ra trường mở phòng mạch. Nhưng thằng cháu mình không đồng ý chỗ này, thấy mình mới lập gia đình, chị ấy để lại cho vợ chồng mình ở.

Cúc cười híp mắt:

- Cũng nhờ ông bác sĩ nhà ta chê nên tụi này mới có nhà riêng sớm như thế này.

Ngọc Điệp cũng cười:

- Vậy thì ông bà có phước lớn còn ai bằng nữa.

Tuy đã lập gia đình, nhưng Điệp thấy cô bạn gái thân thiện của mình, vẫn còn vẻ liến thoắng như ngày còn là cô nữ sinh, trong tà áo dài trắng thướt tha, hằng ngày hồn nhiên cắp sách đến trường.

Ngọc Điệp nhìn cặp vợ chồng mới cưới ngồi sát vai nhau, nụ cười trên môi họ như biểu lộ một niềm hạnh phúc vô biên không một trở lực nào dập tắt được.

Một thoáng ước ao Điệp mong mỗi và hi vọng ngập lòng - Ngày hạnh phúc của cô và Hùng Mạnh sẽ không thua gì đôi bạn thân thiết đang đối diện. Nhưng rồi một xáo trộn tâm tư vô tình... Cô cố xua đuổi ngay... Cô vững tin sẽ có một tương lai sáng rực, vì hiện tại Hùng Mạnh đang ngồi bên cô.

Cô cảm thấy trái tim mình choáng ngợp với tình yêu chân thành đầy dạt dào mà Hùng Mạnh dành cho cô, hơn cả ước mơ cô hằng ấp ủ.

Tiếng Cúc quay sang hăm he chồng làm Ngọc Điệp trở về thực tế:

- Vậy là kể từ nay bạn phải cố gắng làm để dành dụm trả tiền nhà cho chị và còn phải sắm sửa thêm nhiều món cần thiết trong nhà nữa đó nghe.

Đưa tay chỉ quanh nhà, Cúc nhìn Ngọc Điệp rồi tiếp:

- Bò coi đấy! Nhà cửa còn trống trơn nên chưa dám ăn Tân Gia.

Theo tay Cúc chỉ, Điệp thấy nhiều đồ đạc còn ngổn ngang, chưa kịp sắp xếp. Cô vội hỏi bạn:

- Hai ông bà dọn sang đây được mấy hôm rồi?

Cúc trả lời bạn:

- Đi Đà Lạt một tuần, vừa về đến, thì bà chị sang cho hay nên mới dọn qua chỉ ba, bốn bữa nay. Anh Thuận thì đi làm, chỉ có một mình ở nhà, dọn dẹp sắp xếp mình một đờ cả người.

Điệp nhìn cô bạn nói xong cười bảo:

- Chà! Vậy ra hai ông bà đi hưởng tuần trăng mật ở trên Đà Lạt?

Như chợt nhớ ra, Cúc đứng lên lôi tay Điệp:

- Đi Điệp mi lên lầu với ta. Mi nói ta mới nhớ hôm ở Đà Lạt ta có mua cho mi món quà kỷ niệm đây nè.

-Quà gì thế?

Không trả lời bạn, Cúc hí hửng kéo tay Điệp đi thẳng lên phòng.

Thuận nhìn theo lắc đầu nói:

- Bà xã mình vẫn mang tính như trẻ con, không như Điệp điềm đạm, trầm tĩnh:

Hùng Mạnh cười nhẹ:

- Những người bản tính như Cúc ít khi mang sâu khổ lắm.

Thuận đồng tình:

- Đúng đấy. Hình như chỉ sau một giấc ngủ là bà xã mình quên mất mọi chuyện buồn phiền, có gì lo toan bà ta chỉ ra lệnh cho mình phải thi hành thôi.

- Miễn sao đừng bắt mình thi hành những chuyện có hại là được rồi phải không Thuận?

- Ồ! Bà xã mình bên ngoài cái miệng "bi bô", nhưng trong lòng rất tốt, lại dễ mủi lòng về thương người gặp cảnh khốn khó lắm.

- Vậy thì, Thuận yên ổn tâm thân rồi đấy nhé! Ráng lo kiếm một cậu hoàng tử để nụng nịu cho vui nhà vui cửa với người ta.

Thấy ý bạn cũng rất phù hợp với mình, Thuận tán đồng ngay:

- Bô nói đúng đấy Hùng Mạnh. Tuổi của mình bây giờ mà có được một đứa con - Dù trai hay gái cũng được. Để chiều chiều rảnh rỗi, chở vợ con đi dạo mát thì cũng là niềm hạnh phúc lớn trong đời.

Vỗ mạnh vai bạn Mạnh kết luận:

- Vậy là nhất rồi, còn gì bằng nữa bạn ơi.

Hai người cùng cười thật vui vẻ như đang mong muốn được hưởng cái diễm phúc như bao cặp vợ chồng trên đời này.

Mạnh bung ly nước uống xong hỏi bạn:

- Thuận đi làm lại từ hồi nào vậy?

Nhìn bạn Thuận đáp:

- Đi Đà Lạt! Về hôm thứ bảy đến sáng thứ hai là mình đi làm trở lại.

- Còn Cúc, có định đi làm chung với Thuận không?

- Chờ ổn định nhà cửa xong xuôi, chắc phải lo một số vốn vì bà xã mình muốn mở cửa hàng tại nhà để buôn bán dụng cụ học sinh.

- Ở đây là trung tâm phố chợ Cúc tính thế cũng tiện đó Thuận.

Chợt Thuận hỏi bạn:

- Còn bô và Điệp đã định ngày cưới chưa?

Nghe bạn hỏi, nét rạng rỡ trên gương mặt Hùng Mạnh lộ hẳn ra, anh thân mật nói:

- Mình thì trong tư thế sẵn sàng thôi.

Thuận hỏi tiếp:

- Bác gái và anh Hùng Minh đã xuống coi mắt nàng dâu tương lai chưa?

Mạnh cười, giọng anh vững tin:

- Tuy rằng chưa có dịp xuống xem mắt, nhưng mình tin tưởng với tư cách dượng, Ngọc Diệp chắc hẳn sẽ gây được thiện cảm với gia đình mình thôi. Hơn nữa mẹ mình rất dễ thông cảm, nhất là trong vấn đề hôn nhân.

Thuận gheo bạn:

- Như vậy có nghĩa là "cậu út" chịu đâu là bà già sẽ cưới đó phải vậy không?

Hùng Mạnh chỉnh lời bạn liền:

- Nhưng với điều kiện là nàng dâu phải đang hoàng tử tể. Lạng quạng là coi chừng cả hai bị đuổi ra khỏi nhà không kịp đó.

Giọng tán công Thuận tiếp:

- Vậy còn chờ gì mà không chịu tiến hành cho sớm để vợ chồng tụi này đi ăn trả lễ chứ!

Ngọc Diệp và Cúc từ trên lầu vừa đi xuống - Nghe chồng nói thế Cúc cũng tán đồng – Cô vỗ mạnh vai bạn nói to:

- Ồ phải đó Ngọc Diệp, bỏ và anh Mạnh tính gấp gấp đi đăng cho tụi này đi ăn đám cưới với chứ. Đừng có ăn gian là không được đâu nhé.

Hùng Mạnh đưa mắt nhìn Ngọc Diệp, anh trả lời vợ chồng bạn bằng vẻ buồn buồn:

- Kẹt một điều là phải chờ Ngọc Diệp mãn tang.

Nghe Hùng Mạnh nói Cúc và Thuận mới chợt nhớ lại ngày ba Ngọc Diệp mất. Hai đứa đã đến chia buồn cùng gia đình cô. Ngày ấy Diệp đau khổ vô cùng vì mất người cha thân yêu. Thuận và Cúc phải luôn bên cạnh Diệp, vì cô quá xúc động ngất đi mấy lần. Gia đình Diệp chỉ toàn là chị em gái, nên Thuận cũng phờ người vì phụ tiếp mọi việc trong ngoài.

Thuận mỉm cười một mình với ý nghĩ, phải chi anh giới thiệu Hùng Mạnh cùng Ngọc Diệp cho họ quen nhau trước thì anh đỡ phải vất vả.

Và thật là hi hữu, chính anh cũng không ngờ chỉ nhờ một tai nạn xảy ra ngoài ý muốn mà họ đã quen và yêu nhau thắm thiết đến dường này.

Cúc liếc nhìn Mạnh và Điệp ngồi bên nhau, cô thân mật nói:

- Nhưng không còn bao lâu nữa trai tài gái sắc sẽ đẹp đôi thôi.

Thuận lên tiếng mời:

- Hôm nay hai bạn ở lại ở dùng cơm với hai vợ chồng tôi nghe.

Cúc tán thành ngay ý kiến của chồng:

- Ồ! Đúng rồi đó. Hôm nay nhất định hai người phải ở lại dùng bữa cơm thân mật với tụi này.

Ngọc Điệp áy náy:

- Hai ông bà còn lu bu quá để hôm nào rảnh rỗi hơn sẽ tính.

Cúc phản đối:

- Không được từ chối, nhất định là hôm nay thôi. Từ lâu rồi bốn đứa tụi mình chưa có dịp hàn huyên tâm sự với nhau, hôm nay là nhà riêng mình tâm tình thoải mái hơn.

Hùng Mạnh hỏi:

- Vậy thì "bà chủ nhà" có cần tôi đưa đi chợ không nào?

Cúc nhanh nhẹn đứng lên vừa đi vào nhà bếp vừa trả lời Mạnh:

- Khỏi cần tài xế vì chợ kế bên đây thôi. Anh và anh Thuận ở nhà nói chuyện chơi tôi và Điệp đi chợ làm bếp đãi hai ông được rồi.

Thoáng một cái, Cúc đã trở ra trên tay cầm chiếc giỏ đi chợ còn mới tinh cô giục bạn:

- Đi Điệp, hôm nay hai đứa mình sẽ trở tài nội trợ cho hai ông ấy phục mình sát ván luôn.

Thuận nhìn vợ ghẹo:

- Chà, hay là lại cho khách ăn nồi cơm ba tầng như ngày hôm qua em cho anh ăn đó nghe.

Đã ra đến cửa, nghe nói thế Cúc quay lại nguyệt yêu chồng:

- Ê! Ông bạn đừng có nói xui xẻo nghe.

Hôm nay không còn cúp điện, em sẽ nấu cơm điện thì khỏi phải lo chuyện đó nữa.

Còn lại hai người thanh niên miệng mỉm cười sung sướng nhìn theo bóng người mình yêu thương với vẻ đầy triu mến.

- **M**ẹ định đi ngoại đám giỗ mấy hôm mới về?

Ngọc Điệp vừa cho quần áo của bà Ngọc Lan vào chiếc túi xách vừa nhìn mẹ mà hỏi:

Bà Ngọc Lan với tay lấy thêm chiếc khăn choàng cổ mắng trên móc trao cho con gái bảo:

- Con xếp thêm chiếc khăn choàng này bỏ vào xách cho mẹ, để lên xe mẹ choàng cho ấm. Mẹ chỉ đi khoảng bốn năm hôm là về thôi.

Ngọc Điệp nhìn mẹ nũng nịu:

- Mẹ đi gì lâu thế? Bỏ con ở nhà một mình buồn lắm.

Bà bước đến gần xoa nhẹ đầu con gái. Giọng thật triu mến mắng yêu:

- Đồ chó con, sắp sửa có chồng đến nơi, còn nhõng nhẽo với mẹ nữa hả? Không sợ người ta cười cho.

- Chứ mẹ đi gì mà lâu quá!

- Con coi, năm rồi mẹ bận không về được. Năm nay đám giỗ bà Hai con - là di của mẹ. Mẹ về thăm ngoại luôn. Lâu lâu mới về một lần, bà con nào gặp mình cũng mừng rỡ, níu kéo ở lại không cho về sớm. Không chừng cả tuần mẹ mới về tới, ở nhà đừng có không nghe.

Giọng cô đầy vẻ lo âu:

- Mẹ hay bệnh bất ngờ, mà đường sá đầy về tới ngoại cũng xa xôi con thấy không yên lòng.

- Không sao đâu con, mẹ nghe trong người khỏe hơn trước nhiều lắm.

Điệp nắm tay mẹ đề nghị:

- Hay là để con sửa soạn cùng đi với mẹ nghe.

Bà Lan nhìn sững con gái bảo:

- Rồi bỏ nhà sao con? Không được đâu.

- Mẹ yên tâm đi có chị Hạnh và mấy cháu ở gần. Cùng lắm mình nhờ hai cháu lớn qua ngủ vào đêm trông chừng nhà dùm.

- Ồ! Ồ!... nhưng còn chuyện đi làm của con nữa. Hôm qua con không nhớ vợ chồng Cúc bảo con hãy chuẩn bị để bao giờ Thuận đến báo là đi nhận việc liền hay sao?

- Thì chừng con về sẽ nhận việc sau cũng được mà.

- Ý! Nói như con đâu có được. Mình đang cần việc làm chứ người ta đâu có cần mình. Thuận nó nghĩ tình bạn bè nên mới cố sức lo lắng để giới thiệu con vào công ty. Đừng để vì mình mà nó mất uy tín với người ta sẽ khó coi lắm đó.

Điệp trầm ngâm suy nghĩ lời mẹ nói không sai. Từ lúc mới nghỉ học cô đã cố tìm một chỗ làm đàng hoàng để phụ tiếp nuôi mẹ lúc già yếu ốm đau. Đi tới đâu người ta cũng hứa hẹn, nhưng cô đã chờ đợi một cách vô vọng.

May mà Cúc biết được nên bảo Thuận xin cho Điệp làm chung công ty của anh. Vậy mà hơn sáu tháng nay cô mới được vợ chồng Cúc qua báo tin là Ban Giám đốc vừa chấp thuận hồ sơ của cô.

Chính cô cũng thấp thỏm chờ đợi ngày nhận việc đầu tiên trong đời. Nhưng vì lo ngại sức khỏe của mẹ khi phải đi đường xa, nên cô quên bằng điều này.

Vẻ lo lắng hiện rõ trên nét mặt, Ngọc Điệp nằn nì:

- Mẹ à, cứ mặc kệ, hãy để con cùng đi chứ mẹ đi một mình con thấy không yên lòng chút nào.

Nhận thấy lòng hiếu thảo của con, bà Lan nghe nghẹn ngào. Trong số bốn đứa con gái chỉ một mình Ngọc Điệp là thùy mị, dễ dạy nhất. Từ nhỏ, lòng hiếu thảo của cô đã bộc lộ rõ qua những câu nói thật ngây thơ, hồn nhiên. Không như ba cô gái lớn chỉ biết vòi vĩnh cho cá nhân, ít khi quan tâm đến người khác. Bà thâm thương cho Điệp phải sớm lặn lội ra đời vì cuộc sống của gia đình.

Bà cố gượng làm vui:

- Thôi đi cô ơi! Làm bộ lo cho mẹ. Mai một có chồng rồi quên bà già này tuốt luốt.

Ngọc Điệp nghe nói thế liền giẫy nảy, cô giậm nhẹ hai chân xuống nền nhà.

Giọng cô thật ngọt mềm:

- Mẹ lại gheo con nữa rồi, con chưa thèm có chồng bây giờ mà bỏ mẹ đâu.

- Chao ôi! Cái "sách" của mấy cô tôi quá rành.

Rồi đưa chiếc khăn lau nhẹ những giọt mồ lấm tẩm trên trán, bà cười nhẹ nói tiếp:

- Không thấy Cúc đó sao? Mới ngày nào qua đây còn nói riu ra riu rít “Con còn nhỏ chưa lấy chồng đâu bác ơi, anh Thuận còn phải chờ thêm vài năm nữa con mới chịu ưng”.

Thế mà mới tốt nghiệp cấp ba không bao lâu là đã gởi thiệp hồng báo tin rồi.

Nghe mẹ dẫn chứng quá đúng, Điệp sượng sùng hai má ửng hồng, cô ôm mẹ cười ngặt nghẽo.

- Mẹ hay quá! Con không thể hiểu biết bằng mẹ rồi.

Ôm đầu Điệp vào lòng, bà vỗ nhẹ vào má đứa con thân yêu:

- Mẹ nuôi con lớn tòng ngồng cái đầu ra như thế này rồi, bảo sao không hiểu biết hơn con được. Hờ con gái cưng?

Ngọc Điệp cảm động trước tình mẹ. Cô ôm bà như không muốn rời xa.

- Nhưng mẹ ơi, con chỉ muốn được ở gần bên mẹ thôi.

Đưa mắt nhìn ra khoảng trời xa như nhớ lại chính bản thân mình. Giọng bà trầm ấm dạy con:

- Nhưng không phải mình muốn là được toại ước nguyện đâu con.

- Sao kỳ vậy hờ mẹ?

- Sống tới từng tuổi này. Mẹ mới biết: "Người nào được toại ước nguyện là người đó có điểm phúc nhất trên đời".

Ngọc Điệp ngược nhìn lên thấy ánh mắt mẹ đượm nét u buồn xa vắng. Sự tâm tư mẹ xúc động mạnh, sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình. Điệp đứng lên cố nói cho mẹ vui.

- Đây này, để con lấy hộp thuốc mà con đã chuẩn bị từ ngày hôm qua cho mẹ đem theo. Nào là thuốc cảm, thuốc đi xe tàu bị chóng mặt nôn ói, thuốc tiêu và nhút là thuốc khỏe để mẹ uống khi bị mệt bất ngờ như ở nhà. Mẹ thấy con gái của mẹ có giỏi không nè? Mẹ hãy khen một tiếng cho con gái út lên tinh thần coi nào.

Nghe con say sưa nói một tràng dài. Lòng tràn ngập niềm vui, bà Ngọc Lan thấy thật hài lòng và mãn nguyện trước cử chỉ của con. Một thứ tình thương thiêng liêng, cao cả đang dạt dào dâng cao. Bà nghe lòng ấm cúng lạ thường bên đứa con gái mảnh mai, nhưng không kém phần thông minh và đầy ắp sự hiếu thảo.

Bà vừa khen vừa cảnh giác con:

- Chó con! Giỏi lắm đấy! Nhưng mai một có chồng rồi đừng có biểu mẹ chồng khen như vậy nghe "cô nương". Người ta sẽ cười cho thúí đầu.

- Ô, con cũng biết lựa thời thế chứ bộ ngu lắm sao mà mẹ lo lắng cho thêm nhọc lòng.

Nói xong cô chạy đến ôm mẹ, hôn thật mạnh vào đôi má gầy gò của mẹ, cô tiếp:

- Con chỉ dám nhõng nhẽo với mẹ của con thôi, chính là người mẹ thân yêu này nè.

Niềm vui chợt tắt trong lòng khi bà nghĩ đến ngày phải gả con gái út lấy chồng xa xứ.

Một hạnh phúc bé nhỏ mà ấm cúng cuối cùng trong đời bà cũng sắp xa rời. Con trẻ nào biết được lòng mẹ già đang rồi bời bời trước vẻ vô tư của một cô gái trẻ sắp về làm vợ, làm dâu người xa lạ.

Bà nén lòng hỏi con:

- Ngọc Diệp à! Tuần này thằng Hùng Mạnh có xuống không con?

- Dạ, anh Mạnh điện cho con hồi sáng, bảo không xuống được vì anh Hai của anh bận đi liên hệ chuyện công ty ở nước ngoài. Còn mẹ anh cũng định về quê đám giỗ.

- Anh ấy bảo con đừng trông vì anh phải coi cửa hàng bán vàng bạc thay cho mẹ. Bao giờ bà về anh sẽ xuống ngay.

Rồi Ngọc Diệp then thùng hạ giọng:

- Anh ấy còn gởi lời kính thăm mẹ và chị Hạnh nữa đó.

Nghe con nói bà Lan chép miệng:

- Thằng Mạnh nó được quá! Mẹ bằng lòng gả con cho nó, không phải vì biết nó là con nhà giàu. Vả lại mẹ cũng chưa hề biết mặt mũi mẹ nó lần nào. Mẹ thương là thương chỗ tính tình nó, tuy giàu nhưng rất khiêm nhường, không ỷ lại, tự cao như nhiều cậu con nhà giàu khác. Không biết mai sau nó có thay đổi hay không, chứ bây giờ con có được tầm chồng như nó là có phước lắm đó.

Mẹ vừa nói dứt lời. Ngọc Diệp e lệ tay mân mê chiếc cúc áo. Chính cô cũng mến Mạnh qua những bản tính ấy. Lần đầu gặp anh, cô thấy cảm mến ngay cái con người chững chạc với nụ cười thật trầm ấm hiền hòa.

Chợt nhớ lời Hùng Mạnh cô thẳng thốt nói thêm:

- Mà mẹ ơi! Anh ấy còn nhờ con thưa qua với mẹ là gia đình anh đã thu xếp xong cả rồi. Chỉ còn đợi anh Hai của anh về chuyện này là...

Nói đến đây Diệp e then cúi đầu vâng vâng tả áo.

Thấy con gái nói ấp úng không thành câu, bà Lan đỡ lời con:

- Là họ xuống nhà mình để xem mắt nàng dâu bằng xương bằng thịt phải không nào?

Bẽn lẽn, Ngọc Diệp nhẹ gật đầu:

- Dạ!

Thấy mẹ bỗng thở dài, Diệp ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì thế mẹ?

Giọng thật nảo nuột, bà Lan đáp:

- Mẹ lo quá con à.

- Mẹ lo gì?

Bà Ngọc Lan lại chép miệng thở dài:

- Chưa tới chuyện thì trông, chừng sắp tới chuyện thì lòng mẹ lại thấy áy náy lo ngại quá con à.

Tuy không biết được căn kẽ ý của mẹ, Diệp cũng tâm sự:

- Con cũng vậy đó, hồi sáng này lúc nghe ảnh nói gia đình sắp xuống nhà mình con cũng run làm sao ấy.

Nói xong cô ngược lên nhìn mẹ, ánh mắt biểu lộ niềm hân hoan cùng nỗi bồn chồn. Cô hằng coi mẹ như một người bạn thân thiết chia sẻ vui buồn cùng cô.

Cô thủ thỉ thêm:

- Mẹ ơi! Con sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại ảnh đến hai lần mà tay em run run, chút xíu nữa là buông rơi điện thoại rồi.

Mẹ xí vào trán cô mắng yêu:

- Con hư quá, không sợ người ta cười cho.

Cô nhìn mẹ cười:

- Đâu ai mà biết tâm trạng của con lúc đó. Con chỉ dám nói cho một mình mẹ nghe thôi.

- Không chừng đến lúc bung nước cho mẹ chòng uổng, cô dám buông rơi để cả ly tách bể tan tành lắm.

Ngọc Diệp ngây thơ hỏi lại mẹ:

- Mình khỏi bụng nước ra được không mẹ?

- Chao ôi! Sao con gái mẹ hỏi lạ. Tục lệ của ông bà xưa để lại là vậy đó, mình không làm thế thì coi sao được con.

Diệp lè lưỡi thật dài, cô lắc đầu nói:

- Khó quá chừng, con sợ giờ phút đó lắm.

Bằng kinh nghiệm của mình bà bảo với con:

- Đó chỉ là cái khó rất nhỏ trong quãng đời làm dâu của người con gái thôi con à.

Tròn mắt ngây thơ nhìn người mẹ già đã dày dặn phong trần, Diệp nhú mày như thắc mắc - Trong tương lai cô sẽ còn phải đối đầu với muôn vàn cái khó khăn lớn lao hơn nữa ư?

Cô tự ví lời mẹ nói sao giống như một áng mây mù chực chờ bao phủ khung trời đầy màu hồng, hạnh phúc của tình yêu, mà cô và người yêu đang dang rộng đôi tay ôm vào lòng bằng một niềm tin mãnh liệt. Với tình yêu của Mạnh, cô tin rằng, những khó khăn cản con ấy cô sẽ khắc phục được thật dễ dàng.

Bằng lòng với ý nghĩ này, cô mỉm cười một mình và thì thầm "có phải thế không hở ,anh Mạnh yêu dấu"?

Chợt tiếng đứa cháu gái - Con chị Hạnh, kéo cô trở về thực tại.

- Di út ơi! Mẹ con kêu di bước qua nhà, để mẹ con gửi chút ít đồ cho ngoại về cúng đám giỗ.

- Ủ, ừ di sẽ qua liền.

Sáng hôm sau Diệp đưa mẹ ra bến xe, đợi xe chuyển bánh rồi bên cô mới yên lòng quay trở về nhà. Mới vắng mẹ chưa đầy một tiếng đồng hồ mà cô cảm thấy căn nhà vắng lặng, buồn bã quá! Làm gì bây giờ? Cô tự hỏi mình rồi thờ thẩn gieo mình xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Buổi sáng khí trời se lạnh. Một chú chim non đơn lẻ đậu trên cành mạn hồng đào trước sân nhà hát riu rít. Không biết chú chim kia hót chào buổi sáng hay đang chờ vơ lạnh lẽo trên cành gào thét tiếng kêu lạc đàn?

Một làn gió nhẹ đưa hơi lạnh qua khung cửa sổ tạt vào người - Ngọc Diệp rùn mình thấy lạnh - Cô co rút người lại đưa hai tay ôm lấy vai.

Lạnh ngoài trời nhưng tâm hồn cô cảm thấy ấm cúng lạ thường.

Cuộc đời của cô bây giờ có hai chỗ dựa thật vững chắc. Một là tình thương bao la của mẹ hiền. Hai là tình yêu nồng thắm của Mạnh không biết giờ này anh đã dậy chưa nhỉ? Buổi sáng bừng mở mắt, ý tưởng đầu tiên trong ngày anh có dành cho em không anh nhỉ?

Riêng em, thời gian trống rỗng này làm em càng tưởng nhớ đến anh thật mãnh liệt. Giờ này nếu anh xuất hiện như mọi khi, anh đi trên con đường lát đá xuyên khoảng sân rộng để đến bên cô, thì còn niềm vui nào hơn?

Cô thầm mong mỗi thời gian trôi qua thật nhanh để cô và Hùng Mạnh thực sự được ở bên nhau, để không còn sự cách ngăn bởi thời gian oái oăm như muốn kéo dài ra thêm.

Sức sống của một ngày mới và tương lai hạnh phúc đang dang rộng đôi tay đón chờ làm Diệp cảm thấy hân hoan, yêu đời hơn bao giờ hết, cô bước đến chiếc máy khâu băng, đưa tay ấn nhẹ nút. Giọng của người ca sĩ cất lên bản nhạc thật trữ tình.

Ngày tôi về em là dâu ngày cưới.

Yêu đương gió mây em ở với tôi.

Một căn nhà lá, một ánh trăng vơi.

Một giàn thiên lý em ơi! Chúng mình đắm trong hương đời...

Đúng đó anh Mạnh! Dù anh có xe hơi nhà lầu, nhưng em không màng, em chỉ muốn mình là trọn vẹn của nhau.

Đôi lúc cô tự xét lòng mình có phải chẳng mình yêu anh ấy vì sự giàu sang phú quý? Không, nhất định đây là tình yêu chân thật đầu đời người con gái. Chính đáy mắt của anh đã làm cô lúng túng trong ngày đầu mới gặp. Miệng anh nhoèn cười làm tâm hồn cô bối rối. Để rồi hình bóng ấy đã chiếm trọn quả tim cô tự lúc nào cô cũng không hay.

Bây giờ chỉ còn một bước ngăn nữa là cô thấy thỏa nguyện với người tình lý tưởng. Cô chỉ ước ao bình dị - Dù sống trong mái nhà tranh. Miễn sao hai quả tim non tràn đầy hạnh phúc là đủ thỏa ước mơ.

Miên man trong ý nghĩ màu hồng, Ngọc Diệp tự đặt mình sẽ là một người vợ ngoan hiền, đảm đang, chắc chắn rồi đây Hùng Mạnh sẽ vui sướng, mãn nguyện như lời anh thường bảo với cô nếu được mãi mãi có cô bên đời anh.

Diệp ngả hẳn người ra chiếc ghế dựa. Cô nhìn bầu trời đầy mây xanh lơ lửng. Bây giờ đã có một vài tia nắng nhạt chiếu xuống khu vườn nhà cô. Một tình yêu hùng hục cho cô càng thấy buổi sáng hôm nay đẹp làm sao!

Từ nhỏ đến giờ cô chưa lần nào dậy sớm như ngày hôm nay. Cô thấy tiếc rẻ những buổi sáng tươi đẹp mà cô chưa khám phá ra được.

Ngọc Diệp bước từng bước thật thoải mái ra sân. Cô vừa đưa tay làm được vài động tác thể dục, thì nghe tiếng chị Hạnh cất lên hỏi:

- Mẹ đi rồi hả Diệp?

Cô vẫn tiếp tục những động tác, miệng trả lời chị:

- Dạ.

Chị Hạnh bước lại gần hơn hỏi gắt gỏng:

- Mẹ yếu lắm, cô có đưa mẹ đi không?

Ngọc Diệp vẫn thản nhiên trả lời chị:

- Dạ, em đã đưa mẹ ra tận bến xe từ sáng sớm rồi chị à.

Nghe tiếng bước chân chị có vẻ nặng nề. Diệp liền dừng tay, cô quay lại nói thêm cho chị an tâm:

- Em có dặn mẹ thật kỹ, nếu có gì thì điện về em sẽ xuống ngay.

Diệp cười thật tươi bảo tiếp:

- Được dịp về quê ngoại, mẹ vui mừng lắm. Sáng nay em thấy mẹ ngồi trên xe gương mặt thật tươi tỉnh, còn ở nhà thấy mẹ lúc nào cũng ủ dột. Xe chạy rồi em mới yên tâm trở về nhà đó.

Rồi chợt nhớ ra, Diệp nhìn sững vào mặt chị hỏi:

- Ủa hôm nay chị không đi bán à?

- Đêm hôm thằng út nó cứ nóng hầm hập, tôi phải thức canh chừng tới khuya. Đến chừng mòn mỏi ngủ quên đến sáng bết thì còn làm bánh trái gì kịp nữa mà đi bán.

Diệp nôn nóng:

- Sao chị không kêu em hay để em đưa thuốc cho cháu uống?

Ngọc Hạnh lạnh lùng đáp:

- Sợ làm phiền cô, nên tôi còn mấy viên thuốc cảm đã cho nó uống đỡ.

Càng lo lắng hơn Điệp hỏi chị:

- Bây giờ cháu đã hết sốt chưa? Để em sang xem thế nào. Nếu không bớt thì mình nên chở cháu đi bác sĩ khám.

Hạnh ném ánh mắt không hài lòng sang cô em út:

- Hở một chút là đi bác sĩ, bộ cô tưởng tôi giàu có lắm hả?

Điệp cố giải thích:

- Thì mình đưa cháu vào bệnh viện để bác sĩ khám, rồi mua thuốc theo toa cho cháu uống cũng vững bụng hơn, mà không tốn kém bao nhiêu đâu chị Hai à.

Hạnh không thêm chú ý đến lời nói của Ngọc Điệp, cô tiếp tục gặt gồng em gái:

- Làm ra đồng tiền đâu phải là chuyện dễ. Cô cứ quen cái “kiểu sẵn tiền của cha mẹ mà xài cho sướng tay”, chứ nào chịu làm kiếm tiền mà sống đâu.

Nghe chị nói, Điệp thật ngỡ ngàng. Lòng cô nghe quặn thắt. Không phải đến ngày hôm nay, mà mấy lúc sau này, càng ngày chị Hạnh càng nhìn cô bằng ánh mắt không chút thiện cảm.

Đôi lúc những lời hằn học bóng gió của chị làm cô thoáng buồn. Nhưng cô hoàn toàn không hề than vãn cho mẹ biết. Đến hôm nay cô mới biết rõ thâm ý của chị mình.

Ngọc Điệp nén lòng bảo:

- Chị Hai à, em đâu phải biếng nhác không lo làm kiếm tiền phụ giúp cùng mẹ. Chính ngày hôm nay, mẹ bảo em ở nhà, để mẹ đi một mình về ngoại. Vì sợ vợ chồng Cúc qua tìm em để báo tin nhận việc.

Ngọc Hạnh liếc xéo:

- Đợi với chờ. Thực tế là hơn. Cô đợi nhận việc làm đã bao lâu rồi? Ở đó mà tin bạn bè. Như tôi này! Gánh một gánh xôi, bánh tằm chỉ trong một buổi sáng là dư tiền cơm gạo trong ngày rồi.

Điệp khỏ sở nhìn chị:

- Nhưng em yếu đuối, lại không quen việc mua bán.

Hạnh liếc nhìn Điệp nói:

- Tôi biết từ nhỏ cô đã được ba mẹ cưng chiều cho ăn học sung sướng, nên bây giờ cô chỉ mộng làm bà chủ thôi.

Ngọc Điệp cố giải bày cho chị hiểu:

- Chị à! Không phải em mộng cao sang gì đâu.

Hạnh càng mỉa mai:

- Không mộng cao mà sợ gánh xôi, bánh tằm đi bán như tôi thì xấu hổ. Tôi nói thật. Nếu cô chịu đi buôn gánh bán bưng thì cô thừa sức nuôi mẹ.

Ngọc Điệp nhăn nhó:

- Thì em cũng đang chờ nhận việc. Bao giờ có việc làm ổn định thì em sẽ dành dụm bằng tiền lương hằng tháng để nuôi mẹ.

- Xời ơi! Ở đó mà đợi dài cả cổ ra. Tôi đã đi bán rong đây đó, nghe rất nhiều người than phiền con họ đậu Đại học còn tìm việc làm không ra. Học như cô thì bằng lai nào của người ta mà hy vọng.

Hạ thấp giọng Điệp cố giải thích, để xoa tan ý nghĩ nông cạn của chị:

- Nhưng anh Thuận là chỗ quen thân như người nhà. Anh ấy nói chắc chắn là công ty sẽ nhận em vào làm một ngày gần đây thôi.

- Ủ, nhắc đến Thuận, tôi mới nhớ đến thằng Hùng Mạnh trên thành phố, vì sợ mẹ buồn nên có mặt mẹ ở nhà tôi không dám nói. Bây giờ tôi hỏi thật. Cô có dám chắc thằng Mạnh có thật lòng với cô không?

Đan những ngón tay vào nhau. Điệp nhìn xuống trả lời chị:

- Thì ảnh đến nhà mình thường xuyên chắc chị cũng nhận xét được.

Ném ánh mắt trừng nhìn vào mặt đứa em gái. Hạnh nói:

- Tuổi của cô mới lớn thì đầy mộng với mơ. Nó cứ hứa hẹn hoài nhưng nào thấy gia đình nó vác mặt xuống đây. Cô thì tin tưởng lắm, cứ đi chơi với nó. Hết đám cưới này đến đám tiệc kia khuya lơ khuya lác mới về.

Ngọc Điệp nghe chị nói chỉ biết gục mặt mà hai hàng nước mắt lã đãi.

Ngọc Hạnh càng lạnh lùng nói như tát gáo nước lạnh vào mặt Ngọc Điệp:

- Coi chừng có ngày biết cô mang bầu rồi người ta bỏ luôn. Tôi sợ cô không được gã chồng đàng hoàng như ba cô chị của cô đâu.

Nước mắt cứ chảy dài, Điệp ngồi bệt xuống đất tự bao giờ và chị Hạnh cũng đã bỏ đi lúc nào cô không hề hay biết.